

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti **DELTA WORK, a. s.**, so sídlom v Košiciach, Krivá 21, *zastúpenej JUDr. Dušanom Antolom, advokátom so sídlom v Košiciach, Zbrojničná 12*, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná ulica 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/11168-72788/2010/992517-r z 18. júna 2010, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/19737/2010-65 zo 07. apríla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/19737/2010-65 zo 07. apríla 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/223/11168-72788/2010/992517-r zo dňa 18.06.2010, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice IV č. 698/230/21408/10/Pav zo dňa 17.03.2010, ktorým správca dane vyrubil žalobkyni rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2008 v sume 96.803,12 eura.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z predloženého administratívneho spisu zistil, že správca dane v priebehu daňového konania zhromaždil dostatočné množstvo

dôkazov, ktoré následne v súlade so základnými zásadami daňového konania vyhodnotil jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach a týmto spôsobom dospel k záveru, ktorého výsledkom bolo vydanie dodatočného platobného výmeru, ktorým žalobkyni vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2008 v sume 96.803,12 eura. Krajský súd uviedol, že správca dane v odôvodnení dodatočného platobného výmeru, ako aj žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia dôsledne a konkrétne uviedli z akých vykonaných dôkazov, či už listinných, resp. výsluchov zistili daný skutočný stav, ako jednotlivé dôkazy hodnotili aj v ich súvislosti a vyporiadali sa dôsledne i so všetkými námietkami žalobkyne. Krajský súd sa stotožnil s konštatovaním žalovaného, že správca dane postupoval v daňovej kontrole v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, pričom žalobkyni preukázateľne poskytol dostatočný priestor na splnenie si dôkaznej povinnosti, ako aj na vyjadrenie sa k výsledkom samotnej daňovej kontroly.

Pokiaľ ide o námietky voči nedostatočne zistenému skutkovému stavu, ktoré sa týkali dodávateľských spoločností, ktoré vystavili sporné faktúry, t. j. LATER, s. r. o., AWEX, stavebné a obchodné družstvo a DREV CONTACT, s. r. o., krajský súd sa stotožnil so skutkovým ako aj právnym záverom správcu dane i žalovaného, ktorý uviedli v odôvodnení svojich rozhodnutí a vyplýva aj z obsahu predloženého administratívneho spisu.

K námietke žalobkyne týkajúcej sa skutočnosti, že daňovú kontrolu vykonávali zamestnanci miestne nepríslušného správcu dane s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. II. ÚS 118/08-61 zo dňa 10.12.2009, krajský súd poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, týkajúcu sa žalobných dôvodov v správnom súdnictve, podľa ktorej súd neprihliada na námietky, ktoré žalobkyňa v rámci daňového konania neuviedla a neuviedla ich ani v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane. Krajský súd uviedol, že predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky vznesené v žalobe (žalobné dôvody), ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane a s ktorými sa musel žalovaný ako odvolací orgán vysporiadať vo svojom druhostupňovom rozhodnutí. Inak by potom preskúmacie súdne konanie nahrádzalo inštitút odvolacieho konania ako nevyhnutného predpokladu na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného súdom podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnej žalobkyni nepriznal právo na ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, pričom v odvolaní len uviedla, že poukazuje na podrobné zdôvodnenie žalobného návrhu na strane druhej a tretej, na čom trvá a domnieva sa preto, že nie je potrebné opakovať jednotlivé skutkové a právne skutočnosti. Uviedla, že krajskému súdu postačovala v konaní a rozhodnutí doterajšia aktivita správcu dane, založená na domnienkach a účelovom spochybnení a trvala na to, že dokazovanie správcu dane nevykonal v súlade s § 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2011 (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“).

K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný dňa 28.06.2011, ktorý žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok potvrdil. Poukazoval na to, že správca dane vykonal u žalobkyne kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2008, ktorou zistil, že žalobkyňa porušila ustanovenie § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“ alebo „zákon o DPH“), keď odpočítala daň z pridanej hodnoty z faktúr vystavených viacerými dodávateľmi: od dodávateľa obchodnej spoločnosti LATER, s. r. o., faktúra č. 1/7/2008 zo dňa 28.07.2008 za stavebné práce v rámci výstavby v lokalite Malá Ida, č. 1/8/2008 zo dňa 31.08.2008 za stavebné práce v rámci výstavby „Bytové domy Malá Ida - Panský les“ v celkovej sume 340.556,- Sk, od dodávateľa AWEX, stavebné a obchodné družstvo, faktúra č. 20080816 zo dňa 12.08.2008 a faktúra č. 20080819 zo dňa 12.08.2008 za zabezpečenie podkladov a súvisiace IČ v rámci stavby „ŽSR modernizácia železničnej trate Žilina - Košice, úsek Liptovský Mikuláš – Poprad – Tatry“, faktúra č. 20080819 zo dňa 12.08.2008 za zabezpečenie podkladov a súvisiace IČ v rámci stavby „ŽSR modernizácia železničnej trate Žilina – Košice, úsek Košice – Krompachy“ v celkovej sume 1.981.225,- Sk a od dodávateľa obchodnej spoločnosti DREV CONTACK, s. r. o., faktúra č. 063/2008 zo dňa 12.08.2008 za vykonané práce pri realizácii výstavby /POV/ v úseku železničnej trate Žilina – Košice, úsek trate Kysak – Košice na základe zmluvy o poskytovaní služieb v sume 318.060,- Sk. Správca dane za účelom preverenia reálnosti fakturovaných prác, požiadal od žalobkyne ako aj od uvedených dodávateľov predloženie konkrétnych dôkazov k deklarovanej službe. Spoločnosť DREV CONTACK, s. r. o. na výzvy správcu dane nereagovala, konatelia spoločnosti LATER, s. r. o. a AWEX, stavebné a obchodné družstvo

poskytli k predmetným faktúram len všeobecné vyjadrenia bez predloženia konkrétnych dôkazov. Žalobkyňa v priebehu daňovej kontroly dôkazy, ktorými by odstránila pochybnosti správcu dane nepredložila a nevyužila svoje právo na predloženie dôkazov, ktorými by preukázala svoje tvrdenia o skutočnostiach uvedených v daňovom priznaní a v predmetných faktúrach. Predložené faktúry od uvedených spoločností, okrem všeobecnej formulácie predmetu fakturácie, neposkytujú žiadnu špecifikáciu vykonaných služieb a žiadne iné dôkazy, ktoré by preukazovali skutočnosti, na základe ktorých boli predmetné faktúry vystavené, predložené neboli. Žalobkyňa správcovi dane nepreukázala prijatie deklarovaných služieb čo do rozsahu, priebehu a výkonu činností v čase a objeme. Obmedzila len na tvrdenia, ktoré však neboli konkrétne a preveriteľné a tieto tvrdenia nepreukázala žiadnymi hodnovernými dôkazmi. Na základe týchto skutočností správca dane nepriznal žalobkyni právo na odpočítanie dane z faktúr vystavených označenými obchodnými spoločnosťami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobkyne (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je predčasné a že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/223/11168-72788/2010/992517-r zo dňa 18.06.2010, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice IV č. 698/230/21408/10/Pav zo dňa 17.03.2010, ktorým správca dane vyrubil žalobkyni rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2008 v sume 96.803,12 eura.

Jednou zo základných zásad daňového konania v zmysle zákona o správe daní bola zásada zákonnosti, ktorá ustanovovala povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny,

protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektami a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe dani, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že žalobkyňa v konaní nepredložila žiaden relevantný dôkaz o tom, že fakturované práce boli skutočne vykonané spoločnosťami vyznačenými na jednotlivých faktúrach, nepredložila žiadne dôkazy o tom, že predmetné zdaniteľné plnenie prijala od uvedených dodávateľov, a že tieto služby jej boli vôbec dodané, čím porušila ustanovenie § 49 ods. 2 zákona o DPH, a preto žalobkyni nevznikol nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zdaňovacom období august 2008.

Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné plnenia boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli skutočne dodané a ani, že tieto práce boli vykonané spoločnosťami uvedenými na predmetných faktúrach. Žalobkyňa tak v konaní neunesla dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Z tohto hľadiska je podľa názoru najvyššieho súdu rozsudok krajského súdu vecne správny.

V preskúvanom prípade sa však krajský súd nevysporiadal s námietkou žalobkyne, ktorú žalobkyňa uplatnila v žalobe, týkajúcou sa skutočnosti, že daňovú kontrolu u žalobkyňi vykonali pracovníčky miestne nepríslušného správcu dane.

V súvislosti s názorom prvostupňového súdu, že predmetom preskúmania postupu a zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia môžu byť iba tie dôvody, ktoré boli predmetom odvolacieho konania pred druhostupňovým správny orgánom a tieto nie je možné rozširovať v žalobe podanej na súd (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/67-68/2001, ktorý bol pravdepodobne dôvodom nedôsledného posúdenia žaloby), dáva odvolací súd krajskému súdu do pozornosti, že táto judikatúra je v súčasnosti už prekonaná a podľa súčasnej rozhodovacej praxe dôsledne vychádzajúcej z ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a ako aj z čl. 36 ods. 1 a ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

je zásadne prípustné uplatniť v správnej žalobe aj právne námietky, ktoré neboli vznesené v správnom odvolacom konaní, keď zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva obmedzenie žalobcu uviesť v žalobe len tie skutočnosti, ktoré uplatňoval v konaní pred správnym orgánom; rozhodujúce je iba to, či rozhodnutím a postupom správneho orgánu bol žalobca ukrátený na svojich právach (§ 250 ods. 2 OSP). Uvedené obmedzenie nevyplýva ani z ustanovenia § 250j OSP, ktoré pri úvahách, ako má súd o žalobe rozhodnúť, mu nedáva možnosť zobrať do úvahy tú skutočnosť, že žalobca v priebehu správneho konania prípadne neuviedol všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie vo veci.

Nemožno pritom opomenúť ani judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) napr. vo veciach Ruiz Torija v. Španielsko, Krasulya v. Rusko, Bochan v. Ukrajina, či Pronina v. Ukrajina, Hiro Balani v. Španielsko, Yanakiev v. Bulharsko, Higgins v. Francúzsko, z ktorých o. i. vyplýva povinnosť súdu vyporiadať sa dostatočne správne a skutkovo relevantnými otázkami a v ktorých ESLP uviedol, že ak sa vnútroštátny súd nevyrovnal s argumentom alebo návrhom predloženým účastníkom konania, *„nie je možné zistiť, či súd jednoducho opomenul zaoberať sa touto otázkou alebo, či ho zamýšľal zamietnuť a ak to bolo jeho úmyslom, aké boli, dôvody pre takéto rozhodnutie“*.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s vyššie uvedeným považuje ešte za potrebné doplniť, že v správnom súdnictve vykonávanom podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa neuplatňuje vo vzťahu k zákonu o správe daní koncentračná zásada, majúca za následok nemožnosť uplatnenia žalobných námietok prv neuvedených v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu. Koncentračná zásada, predstavujúca výrazné obmedzenie procesných práv účastníka konania, sa uplatní iba v prípade, ak to zákon výslovne pre daný prípad ustanovuje, za prísneho režimu poučenia účastníka, či už správnym orgánom alebo súdom. Preto, pokiaľ žalobca v žalobe oponoval aj námietkami skôr neuplatnenými v rámci odvolacieho správneho konania, bolo povinnosťou prvostupňového súdu sa týmito náležite vypořadať.

Ohľadne námietky týkajúcej sa výkonu daňovej kontroly pracovníkmi „nepríslušného“ správcu dane, pokiaľ žalobca poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky

sp. zn. II. ÚS 118/08-61 z 10.12.2009, vyvstala tiež otázka posúdenia povinnosti žalovaného zohľadniť tento názor. Vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach (pozri bližšie napr. sp. zn. I. ÚS 355/08, II. ÚS 292/08, III. ÚS 386/08, I. ÚS 192/08, II. ÚS 137/2010, II.ÚS 159/2011, III. ÚS 80/2011 – www.concourt.sk), v ktorých Ústavný súd Slovenskej republiky nezaujal právny názor totožný s právnym názorom vysloveným vo veci sp. zn. II. ÚS 118/08, a ktoré už boli premietnuté aj v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 5Sžf/68/2011) s prihliadnutím na osobité okolnosti prípadu je právny názor vyplývajúci z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 118/08-61 z 10.12.2008 skôr ojedinelým vybočením z prevažujúcej dnes už ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky.

V novom konaní bude povinnosťou krajského súdu postupovať v intenciách zhora vysloveného právneho názoru najvyššieho súdu, ktorým je viazaný (§ 250ja ods. 4 OSP), a v novom rozhodnutí sa vecne argumentačne vypořiadat' so všetkými žalobnými námietkami.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky musel napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 2 OSP).

Súčasne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí opätovne rozhodne o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Záverom najvyšší súd uvádza, že vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 479/2009 Z. z.“) bolo s účinnosťou od 01.01.2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave (§ 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 479/2009 Z. z.), podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, najvyšší súd podľa § 107 ods. 4 OSP

na strane žalovaného konal s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o u z n e s e n i u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 31.mája 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková